

INICI DE LA SEGONA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL BAGES SUD

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, a l'altar de sant Bernat Calbó, el dia 20 de gener del 2012

Una nova visita pastoral a un arxiprestat de la nostra diòcesi és ocasió propícia per a celebrar l'eucaristia en aquesta capella de la nostra catedral, on reposen les relíquies del bisbe sant de la nostra diòcesi, Bernat Calbó. El sentit de la nostra presència i pregària és el convenciment que la visita pastoral a les parròquies del bisbat és un temps de gràcia de Déu per a enfortir la fe, encoratjar l'esperança i animar la caritat de tots els qui formen el Poble de Déu en aquelles comunitats. I perquè això sigui realitat cal demanar humilment al Senyor la seva gràcia. Vosaltres us uniu a la pregària del pastor diocesà que demana la gràcia de Déu, el do de l'Esperit Sant, per a poder complir fidelment l'encàrrec de ser presència de Crist, Bon Pastor, enmig de la seva Església. A sant Bernat Calbó, doncs, m'encomano en l'inici de la segona visita pastoral al Bages Sud, com també a la vostra pregària.

Les lectures que en aquest dia ens ofereix l'Església són, com sempre, llum per al nostre caminar. En la primera hem escoltat la narració de la magnanimitat de David, que, malgrat la duresa de cor del rei Saül, mogut per l'enveja i l'odi, és capaç de tenir respecte a la vida del qui, com ell reconeix, és l'*Ungit del Senyor*. Els reis d'Israel eren unguents per a expressar com l'Esperit de Déu pren possessió de la seva persona. Però a poc a poc en la història d'Israel va prenent cos l'esperança de l'Ungit per antonomàsia, del Messies. L'esperança messiànica acompanya Israel en la seva història de pecat i de misericòrdia de Déu. Jesús, el Senyor, descendent de David, és el Crist, el Messies, l'Ungit de Déu. Crist és l'Ungit de l'Esperit Sant, font d'aquest mateix Esperit Sant per a tots els qui creuen en ell.

En aquest any la nostra diòcesi reflexiona sobre el sagrament de la confirmació i l'acció de l'Esperit Sant en el cor dels creients en Jesús. Per això és aquest el temps oportú per a ajudar-nos els uns als altres a adonar-nos del gran do de Déu, que és l'Esperit Sant i que habita en els nostres cors. La font de l'Esperit Sant en el cor del creient són els sagraments, i de manera fonamental, els tres sagraments de la iniciació cristiana: el baptisme, la confirmació i l'Eucaristia.

No hi hauria d'haver cap parròquia que en aquest any no fes una crida especial a rebre el sagrament de la confirmació als cristians batejats. El cor del pastor diocesà sofreix quan hi ha parròquies en les quals fa anys que no s'ha administrat el sagrament de la confirmació. Sense sagraments no hi ha font de gràcia en les parròquies i comunitats. A la vida humana sense la presència de la gràcia de Déu en el seu cor li manca el fonament de l'esperança, li manca l'horitzó de l'amor que perdura sempre, li manca la força per a estimar sempre des de la font de l'amor gratuït de Déu. Ens cal, doncs, a tots nosaltres, els creients de les parròquies, llançar-nos a l'aventura de proposar als nostres germans la font de la vida, Crist, el Senyor, i el trobament amb ell en la Paraula i els sagraments. El futur de les nostres comunitats parroquials passa per tots nosaltres si complim amb l'encàrrec evangelitzador. Hem de portar els nostres germans, infants, joves i adults al trobament amb el Senyor. Els sagraments de l'Església són fites imprescindibles per a aquest trobament.

I en l'evangeli hem escoltat l'elecció dels «Dotze». Jesús, ja en l'inici del seu ministeri d'anunci del Regne de Déu, escull aquests dotze homes, dels quals hem

escollit els noms. I aquesta elecció no és casual ni aleatòria. Jesús els crida i els escull entre els altres d'una manera solemne. *Cridà els qui va voler*, ens ha dit l'evangelista Marc. L'acció de l'elecció dels Dotze surt del cor de Jesús. «Va cridar els qui portava al cor», tradueixen altres. I és que la comunió amb Déu i la comunió amb el qui és el seu Enviat, encara més, el qui és el seu Fill Únic, solament pot ser donada com a do, com a regal, com a gràcia, com a elecció gratuïta. Ningú no pot ser del grup dels Dotze si Jesús no el crida. Jesús pren la iniciativa i crida els qui vol.

Hi ha també una altra realitat que parla de la importància d'aquest grup dels Dotze. La traducció litúrgica que hem escoltat ens diu: *I en designà dotze*, i, més endavant: *Així instituí els dotze*. Altres traduccions expressen més riquesa en aquesta acció que la simple designació. Jesús no solament designa o institueix, sinó que «fa» els Dotze en el sentit del mateix verb amb què l'Escltura designa l'acció de crear de Déu. Per tant, en aquesta acció entenem que Jesús designa, institueix, en el sentit de fer, de crear els Dotze. Això parla no d'una simple acumulació de persones formant un grup, sinó de la importància d'aquests que ell crida per al nou Israel, l'Església, que neix de la seva persona, la seva vida, la seva predicació, els seus signes, de la seva mort i resurrecció.

I quina és la finalitat d'aquesta elecció dels Dotze? Les paraules presents en l'evangeli són clares i manifesten una gran profunditat: *perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a anunciar l'arribada del Regne de Déu, i els donà poder de treure dimonis*. Jesús els ha escollit i els ha fet Dotze, perquè puguin gaudir d'una amistat íntima amb ell i per enviar-los a predicar amb autoritat per a expulsar dimonis. Els dotze són escollits i cridats per a estar en comunió amb Jesús i per a participar en la seva missió. Adonem-nos de la relació profunda de Jesús i els seus apòstols. El punt essencial de la missió i l'acció dels Dotze és l'estreta unió amb Jesús. Cridats per a estar amb ell. Són cridats a una comunió de vida, de vocació i de destí amb Jesús.

Germans estimats, aquesta és l'elecció, la crida i el ministeri dels bisbes en l'Església de tots els segles i, juntament amb ells, dels preveres participants en el sacerdoci apostòlic, exercit sempre en la comunió de l'Església. En tota comunitat autènticament cristiana ha de ser present aquest ministeri de comunió dels preveres i sempre en comunió amb el bisbe diocesà. Per això cal que demanem al Senyor humilment i confiadament el do dels sacerdots per a servir les comunitats cristianes i fer present el sacerdoci apostòlic. El ministeri sacerdotal és insubstituïble en l'Església. I tots som responsables de demanar-lo al Senyor i de col·laborar amb ell per tal de suscitar en els infants i els joves les respostes generoses. Fa uns quants dies un prevere em mostrava en la seva casa el rètol que li van posar a la porta de la seva habitació al Seminari el dia en què anava a rebre l'ordenació sacerdotal. Aquest rètol deia, després del nom de l'ordenand: «El qui tot ho pot et necessita.» Feia cinquanta anys d'aquest fet, però la crida era present en el seu cor com el primer dia. Les nostres comunitats necessiten avui respostes generoses dels qui es deixen mirar i cridar per Jesús, per a ser enmig de l'Església i del món «transparència de Crist», presència de Crist, Sacerdot, Pastor, Mestre i Espòs de la seva Església.

Encomanem a la intercessió de sant Bernat Calbó la segona visita pastoral al Bages Sud, i que Maria, la Mare del Senyor, Mare dels Apòstols, Estel de l'Evangelització, ens acompanyi en el ministeri que anem a exercir enmig del poble cristià, perquè siguem sembradors de grandesa de cor, com el rei David, i de comunió eclesial, com els veritables apòstols de Crist. Amén.